

Μέρες Σχολείου

Νοέμβριος 2008

www.pagkitio.gr

e-mail: gymnasio@pagkitio.gr

Έτος δ' - αριθ. φύλλου 3

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

2008

ΕΚΤΟΣ ΔΙΔΑΚΤΕΑΣ ΥΛΗΣ

Τα πρόσωπα των λουλουδιών

Χριστέ της πίστης και της αμφισβήτησης
 Παραμονές του Γενεθλίου Σου
 Εσύ με το αστέρι σου να δείχνεις φως ζωοποιό
 Εγώ να ψάχνω τα πολύχρωμα λαμπιόνια
 για τη φάτνη σου.
 Εσύ στο σταύλο των αδυναμιών να βρίσκεσαι
 εγώ να ζω στην υπερκατανάλωσης την αήγη.
 Ατομικά ν' απολαμβάνω τη γιορτή.
 Εσύ υπέρ ημών ταπεινώση κηρύττεις
 οι άγγελοι συμπτράττουν με κραυγή ειρήνης
 εμείς το πάθος σου μηχανευόμαστε.
 Τη σχέση και την κοινωνία αποφεύγομε.

Πώς να προσέλθω στο Μυστήριο;
 Πώς να ευχαριστήσω για την προσφορά;
 Τα πάθη μου τα αγνόω,
 γιατί ελέγχω ξένα λάθη.
 Βουνό μπροστά μου το εγώ
 ανήμπορη η όραση να διακρίνει
 της αγάπης Σου την αγγελία.

Ν. Γ. Κοπιδάκης

Για μια ακόμη φορά, σταμάτησα
 σήμερα κι ώρα πολλή κοιτούσα
 το πρόσωπο ενός λουλουδιού.
 Βρήκα τα μάτια του
 έσκυψα
 μέσα του
 κι ένιωσα
 δέος.

Και γιόμισα αγάπη
 γιόμισα ευλάβεια
 γιόμισα άνθρωπο.

Ο σφυγμός

Σκύβω πάνω
 απ' την [κόκκινη] τριανταφυλλιά
 και την κίτρινη, σκύβω πάνω
 απ' το κόκκινο και άσπρο
 γεράνι μου.
 Κι όποιον
 μίσχο κι αν πιάσω (ως να μου έχει
 το χέρι μου απλώσει ο Θεός)
 ακούω το σφυγμό του.

Νικηφόρος Βρεττάκος

Από τη συλλογή Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Η έδρα του β1
 φροντισμένη από την
 Ειρήνη Δερματζακη

Οι άγνωστοι κουκουλοφόροι της ... θεατρικής ομάδας! Ποιος είναι ποιος;

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

Στην αρχή, η απονομή των αγγλικών διπλωμάτων KET, PET και FLYERS στην πρωινή προσευχή.

Μετά η εκδρομή του μήνα. Για να μην ξεχνιόμαστε (γιατί αλίμονο κι αν ξεχαστεί!)

Η επέτειος του ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ, στις 17 του μηνός, ημέρα Δευτέρα. Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε από τα δύο τμήματα της γ' γυμνασίου.

Τη μέρα της αγίας Αικατερίνης έγινε ομιλία για την εξωτερική ιεραποστολή στην Αφρική από τον κ. Παντελή Στρούμπα, παλαιό καθηγητή του σχολείου και τον κ. Κλήμη, πρόεδρο του δ.σ. του σωματείου *Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ*.

Τη μέρα του αγίου Στυλιανού, Τετάρτη, ξεκίνησαν και οι απογευματινές ενημερωτικές επισκέψεις των γονέων για να πληροφορηθούν την πρόοδο των παιδιών τους. Τον κύκλο των συναντήσεων αυτών τον ανοίγει φέτος το β1.

Την Παρασκευή, στις 28 του μηνός, υποδεχτήκαμε στο σχολείο μας τον παρα-ολυμπιονίκη κ. Γιώργο Καπελλάκη.

Νοέμβριος

Η
ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΗ
ΕΛΙΑ ΤΟΥ
ΠΛΑΝΗΤΗ

βρίσκεται στο
χωριό Βούβες

στα Χανιά της Κρήτης και είναι
διατηρητέο μνημείο της φύσης.

Η ακριβής ηλικία της ελιάς
είναι δύσκολο να εντοπισθεί και
παθανολογείται ανάμεσα στα
2500 έως τα 5000 χρόνια, με
περίμετρο κορμού γύρω στα 12
μέτρα.

Φοβερός μήνας αυτός ο Νοέμβριος. Όλα τα έχει. Μέχρι και τρομοκρατική οργάνωση ζήτησε το όνομα του (τώρα βέβαια, η 17 Νοέμβρη απολαμβάνει το μήνα μέσα στη φυλακή). Και εξέγερση έχουμε, αυτή του Πολυτεχνείου, και ο τελευταίος μήνας του Φθινοπώρου είναι, και ο τελευταίος μήνας των αγροτικών εργασιών επίσης είναι και πολλοί άγιοι και γιορτές συνωστίζονται μέσα στις μέρες του. Οι Άγιοι Ανάργυροι (Κοσμάς και Δαμανός), ο άγιος Γεώργιος ο μεθυστής, ο Αρχάγγελος Μιχαήλ (γενικά, οι άγγελοι δεν ονοματίζονται στις εξαρέσεις των

ονομασμένων ανήκει και ο ψυχοπομπός Μιχαήλ), ο άγιος Νεκτάριος, ο άγιος Μηνάς, ο Ιωάννης ο Ελεήμονας, ο απόστολος Ματθαίος, ο μεγαλομάρτυς Πλάτωνας, ο άγιος Φίλιππος, τα Εισόδια της Θεοτόκου, η μεγαλομάρτυς Αικατερίνη, ο απόστολος Ανδρέας. Και όχι πως εξαντλήθηκε το εορτολόγιο.

Οι καθολικοί γιορτάζουν τον Άγιο Μαρτίνο και τη μέρα της γιορτής του ανοίγουν τα βαρέλια για να δοκιμάσουν τα καινούργια κρασιά. Κάτι ανάλογο με το δικό μας Άγιο Γεώργιο το μεθυστή.

Έχει μέρες τριάντα. Η ημέρα έχει δέκα ώρες και η νύκτα δεκατέσσερις. Είναι ο ενδέκατος μήνας στη σειρά, σύμφωνα με το Γρηγοριανό ημερολόγιο που ισχύει, ενώ ήταν ο ένατος σύμφωνα με το παλιότερο (το Ιουλιανό). Άλλωστε, αυτό φανερώνει το όνομά του μια και novem στα λατινικά σημαίνει εννέα. Δεν είναι δικό του το λάθος.

Ας όφεται
αυτός (ο

Νουμάς Πομπήλιος)

που προσέθεσε τον Ιανουάριο και το Φεβρουάριο και τον έστειλε από την ένατη στην ενδέκατη θέση. Από τότε, όμως, μέχρι σήμερα τουλάχιστον, δεν έχει μετακινηθεί ξανά.

Και γι' αυτούς που προσέχουν τις λεπτομέρειες,

Ο Νοέμβριος ξεκινά κάθε χρόνο την ίδια ημέρα που αρχίζουν ο Φεβρουάριος και ο Μάρτιος, με εξαίρεση τα δίσεκτα έτη. Το λουλούδι του μήνα είναι το χρυσάνθεμο και τυχερή πέτρα το τοπάζι. Έτσι, τουλάχιστον, λένε οι σχετικοί μ' αυτά.

Είναι ο αγαπημένος μήνας των εγκύων γυναικών που περιμένουν ως το Νοέμβριο για να γεννήσουν, γιατί σύμφωνα με μια αρχαία παράδοση, το

Νο - έμβρυο που γεννιέται το μήνα αυτό είναι πάντα υγιές. Είναι κι αυτό μια άποψη.

Τη μέρα του Αϊ-Φίλιππα, στις 14 του μηνός, ξεκινά η σαρακοστή των Χριστουγέννων. Επίσης, το πρώτο δεκαπενθήμερο του μήνα δίνει η Πούλια, γεγονός που σημαίνει την ορμητική έλευση του χειμώνα (αν και μέχρι τώρα δεν τον έχουμε δει). Η ανατολή της έχει γίνει από τα τέλη του Μάη.

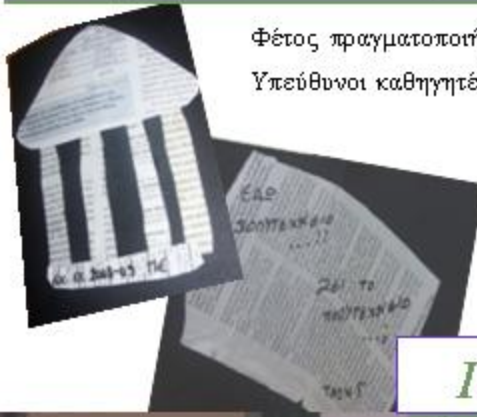
Άλλες ονομασίες του Νοέμβρη: Σκιγιάτης (σκιά-νύχτα), κρασομηνάς (επειδή ανοίγουν τα καινούργια κρασιά), αγιομηνάς, φιλιπιάτης, αντριάς, αρχαγγελίτης, βροχάρης.

Επίσης, η Παναγία του Νοεμβρίου, είναι και Παναγία η Αρχισπορίτισσα, Μεσοσπορίτισσα, Εσπορίτισσα. Ο άγιος Στυλιανός είναι στύλος προστασίας και υγείας (στυλώνω), ο άγιος Ανδρέας αντρείεται με το κρύο που αρχίζει, λέγεται όμως και Τρυποτηγανάς, γιατί αυτή την περίοδο κάνουν τηγανίτες. Άντε και καλό χειμώνα

*Λίγα λόγια για το μήνα
μαζωμένα από διάφορα βιβλία και το διαδίκτυο*

Η εκδήλωση του Πολυτεχνείου

Φέτος πραγματοποιήθηκε και από τα δύο τμήματα της γ' τάξης.

Υπεύθυνοι καθηγητές για το γ1 ήταν η κ. Ελευθερία Ιατράκη και η κ. Σοφία Ηρακλείδου, για δε το γ2 υπεύθυνοι ήταν η κ. Ειρήνη Παπαθανασίου και ο κ. Μιχάλης Κυπριωτάκης.

Οι πρόεδροι των τμημάτων προλογίζουν την εκδήλωση.

Πρώτο εμφανίσθηκε το γ2...

... και ακολούθησε το γ1

Κάθε Νοέμβρη, ο νους και η καρδιά μας είναι εκεί στο Πολυτεχνείο, στην εξέγερση των φοιτητών, της νεολαίας και ολόκληρου του ελληνικού λαού κατά της χουντικής τυραννίας το Νοέμβρη του '73. Το Πολυτεχνείο ήταν η κορυφαία εκδήλωση της αντιδικτατορικής πάλης. Οι νέοι αγωνίστηκαν για τα ιδανικά τους και γι' αυτό είναι άξιοι τιμής και θαυμασμού. Τους θεωρούμε ήρωες. Γιατί ήρωας είναι αυτός που παλεύει για τα πιστεύω, τις σκέψεις και τα ιδανικά του. Το Πολυτεχνείο λοιπόν ήταν και θα είναι πάντα ένα ζωντανό κάλεσμα για τη δημοκρατία και την ελευθερία, θα είναι ζωντανό ως πράξη ηρωισμού μέσα σε κάθε ελεύθερο μυαλό.

Αλεξάνδρα Ανδρουλιδάκη

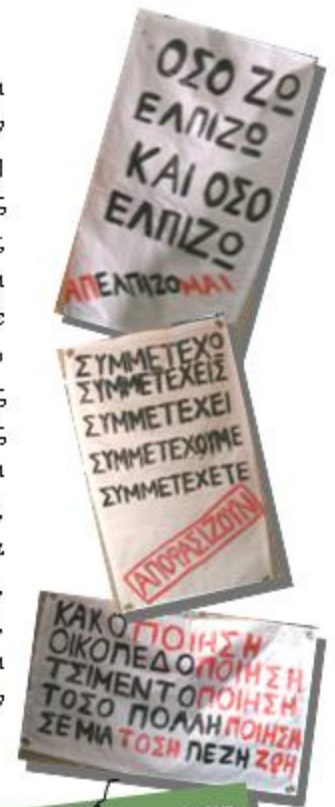

Στη σημερινή κοινωνία, ένας έφηβος δεν αντιμετωπίζει πολλά προβλήματα. Οι γονείς δουλεύουν, φέρνουν χρήματα στο σπίτι, και φαγητό, ρούχα, στέγη, εκπαίδευση είναι όλα πληρωμένα. Είναι όμως τα πλούτη το μέτρο της ευτυχίας; Είναι το χρήμα η λύση όλων των προβλημάτων; Ζούμε σε έναν κόσμο όπου πολλές δυσκολίες δεν γίνεται να μας αφήνουν αδιάφορους. Πολλές φορές στεκόμαστε μπροστά σε μια εφημερίδα ή την τηλεόραση που παρουσιάζει οικονομικά, περιβαλλοντικά ή άλλου είδους προβλήματα, και απλώς λέμε «αυτά είναι για τους μεγάλους», όμως και εμείς κάποτε θα γίνουμε μεγάλοι και, αν δεν ενδιαφερθούμε για τις σημερινές δυσκολίες, δεν θα είμαστε ανίκανοι να αντιμετωπίσουμε τα προβλήματα του μέλλοντος; Άρα θεωρώ ότι σχετίζομαι, όπως και κάθε έφηβος, με τα προβλήματα της οικονομίας, του περιβάλλοντος, τα πολιτικά, τα επιστημονικά και άλλα, στα οποία όμως προς το παρόν απλά γυρίζω την πλάτη.

Ανδρέας Αντωνάκης

Οι μαθητές και οι καθηγήτριες του γ1 σφείλουν θερμές ευχαριστίες στον κ. Αντώνη Αεράκη, τον πατέρα της Χριστίνας, ο οποίος βοήθησε με πολλούς τρόπους, ώστε να φτιαχτούν τα πανώ με τα συνθήματα που χρησιμοποιήθηκαν στην εκδήλωσή.

...ας σώσουμε σταδίοποτε, αν σώζεται...

Επίσκεψη του Παρα-Ολυμπιονίκη

Γιώργος Καπελλάκης. Ένας άνθρωπος γεμάτος θέληση για ζωή, γεμάτος κουράγιο. Ένας άνθρωπος που κι αν πόνεσε κι αν λυπήθηκε, κι αν κουράστηκε, τα κατάφερε. Τα κατάφερε και στάθηκε στο ύψος του και, επειδή πίστεψε, επειδή τον στήριξαν, αλλά κυρίως επειδή στήριξε ο ίδιος τον εαυτό του, μπόρεσε να κοιτάξει μπροστά. Ένα μεγάλο μπράβο σε αυτόν, σε αυτούς τους ανθρώπους, που, παρά τις δυσκολίες, λένε: «ναι, μπορώ, θα τα καταφέρω». Αυτό, τίποτα άλλο. Απλά πράγματα, όπως ο άνθρωπος που στάθηκε απέναντί μας. Μπράβο, διότι αυτός που μιλούσε δεν ήταν ανάπηρος, ή τουλάχιστον στην ψυχή. Ευχαριστούμε.

Δημήτρης Μακράκης

Από την επίσκεψη .. Παρα-Ολυμπιονίκη Γιώργου Καπελλάκη στο σχολείο μας

Σήμερα είμαστε υγιείς , όλα μας τα άκρα λειτουργούν σωστά, τρέχουμε, παίζουμε...

Αύριο όμως ; ... Αύριο μπορεί να αλλάξουν τα πάντα... μπορεί να μην μπορούμε πια να τρέχουμε και να παίζουμε ... ποιος

ξέρει τι παιχνίδι θα μας παίζει η μοίρα;

Σήμερα ήρθε στο σχολείο μας ο παραολυμπιονίκης , ο Γιώργος ο Καπελλάκης, ο οποίος δεν μπορεί να κουνήσει τα πόδια του λόγω ενός ατυχήματος μιας βουτιάς, που είχε ως αποτέλεσμα να σπάσει ο αυχένας του και να μείνει ανάπηρος. Στην αρχή έμεινε κλεισμένος στον εαυτό του... και στο σπίτι του, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει τι του συνέβη. Φυσικό είναι... Όμως μετά αποφάσισε να ξαναπάρει τη ζωή στα χέρια του, ξεκινώντας με ένα άθλημα, την κολύμβηση. Στην αρχή οι γονείς του δεν συμφωνούσαν μ' αυτό, όμως εκείνος με επιμονή, δύναμη και αποφασιστικότητα πήγε μπροστά, ξεκινώντας την κολύμβηση ως απλό χόμπι, χωρίς να περιμένει πού θα κατέληγε αυτό, που θα έφτανε. Και τελικά, ναι, έφτασε πολύ ψηλά και ξεπέρασε την αναπηρία του. Και ομολογώ πως την ώρα που τον έβλεπα να μας μιλάει δεν έβλεπα καμία απολύτως διαφορά από έναν άνθρωπο του οποίου τα άκρα λειτουργούν. Στ' αλήθεια, αν βρισκόμουν στη θέση του πιστεύω πως θα το αντιμετώπιζα εντελώς και δεν ξέρω αν θα ήμουν τόσο δυνατή. Κύριε Καπελλάκη, αν αυτή την στιγμή διαβάζετε αυτά που σας έγραψα, να ξέρετε ότι ΣΑΣ ΘΑΥΜΑΖΩ, θαυμάζω στα αλήθεια τη δυναμικότητα σας που σας έκανε να φτάσετε τόσο ψηλά με τόσα μετάλλια... και είμαι σίγουρη πως όλοι όσοι ξέρουν την ιστορία σας, σας θαυμάζουν επίσης.

Μαριένη Παπαφραγκάκη

Εγώ θαυμάζω τον κ. Καπελλάκη, την θέληση, την υπομονή και την επιμονή που έδειξε, όταν έπαθε αυτό το ατύχημα. Επίσης, επειδή βρήκε τη δύναμη μετά απ' το ατύχημα και επέλεξε ένα τόσο δύσκολο

στόχο - ταξίδι προς τον αθλητισμό και ειδικά την κολύμβηση. Αυτός δεν έκατσε στο σπίτι του να γκρινιάζει γι' αυτό που του έτυχε, αλλά συνέχισε την προσπάθεια να ζήσει μια φυσιολογική ζωή και μάλιστα πέτυχε τόσο μεγάλες επιτυχίες, όπως το χρυσό μετάλλιο στους παραολυμπιακούς του Πεκίνου του 2008. Εμείς πρέπει να ευγνωμονούμε τον κ. Καπελλάκη για τις χαρές που χάρισε στον Ελληνικό αθλητισμό και να τον ευχαριστήσουμε που άφησε ένα στίγμα που δείχνει ότι οι Έλληνες δεν ανεβαίνουν στο βήθρο μόνο με το ντόπινγκ, αλλά και με τις ικανότητες τους και πρέπει να είμαστε υπερήφανοι γι' αυτό. Τέλος, τα συναισθήματα μου τώρα που είδα και από κοντά αυτό τον άνθρωπο είναι θετικά γι' αυτόν. Είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος που συνεχίζει να ζει τη ζωή του και προσπαθεί για ένα ακόμα καλύτερο μέλλον.

Γιάννης Κληρονόμος

Αυτή η εμπειρία, να δούμε τον κ. Καπελλάκη ήταν συγκλονιστική. Μας εξήγησε πράγματα μεγάλης αξίας. Αναρωτιέμαι πως ένας άνθρωπος υγιέστατος, που ζει τη ζωή του χωρίς σοβαρά προβλήματα, από τη μια στιγμή στη άλλη βρίσκεται σ' ένα καροτσάκι, ξέροντας ότι δεν θα ξαναπαρπατήσει ποτέ ξανά. Κι όμως, αυτός ο άνθρωπος ξεπέρασε τα προβλήματα του που του προκάλεσε μια κατάδυση, και αυτή τη στιγμή ο κ. Καπελλάκης είναι παραολυμπιονίκης. Μας έφερε μάλιστα ένα βίντεο με την παιδική του ζωή και γενικά τον ίδιο. Καθώς έβλεπα το βίντεο παρακολουθούσα κι αυτόν. Ήταν κάπως συγκινημένος αλλά και χαρούμενος. Κάποια στιγμή δάκρυσε, βλέποντας τον εαυτό του όρθιο μαζί με τη μαμά του. Μας είπε ότι όλα τα οφείλει στην οικογένεια του και στους προπονητές του. Πιστεύω ότι αυτή η συνομιλία μας δίδαξε πάρα πολλά.

Κωνσταντίνα Κάργατζη

Για μένα ήταν μια ξεχωριστή εμπειρία, αφού είχαμε την ευκαιρία να συνομιλήσουμε με ένα άνθρωπο που έχει ζήσει και έχει καταφέρει τόσα πολλά παρ' όλες τις δυσκολίες λόγω της αναπηρίας του και μας έβαλε σε μια πάρα πολύ όμορφη σκέψη, που μόνο λύπη δεν νιώθαμε για αυτόν τον άνθρωπο, αλλά δέος και ευγνωμοσύνη.

Κοραλία Μιχαήλου

Σήμερα είχαμε τη μεγάλη ευχαρίστηση να καλωσορίσουμε το Γιώργο Καπελλάκη, χρυσό παραολυμπιονίκη του 2008 στο Πεκίνο. Τα μαθήματα που μας έδωσε είναι πολλά και σημαντικά και ο καθένας από εμάς μπορεί να θαυμάσει το κουράγιο, τη θέληση και το ταλέντο αυτού του πρωταθλητή. Από εμπειρία στην κολύμβηση, ξέρω πόσο δύσκολο είναι να φτάσει κανείς σε τέτοιο επίπεδο και πόσο μάλλον όταν μιλάμε για άνθρωπο με σωματικά προβλήματα. Θέλει τρομερή δουλειά, καθημερινή προπόνηση και, πάνω απ' όλα, στήριξη και εμπύχωση από οικογενειακούς φίλους και συγγενείς. Τέλος, θα ήθελα να πω πως θαυμάζω αυτόν τον άνθρωπο τόσο για το ταλέντο του όσο και για το χαρακτήρα του.

Στέφανος Βενέρης

Ο κ. Καπελλάκης δίνει μάθημα ψυχής και αξίζει τις νίκες που του δίνει η ζωή και που ο ίδιος με τόσο κόπο έχει κερδίσει στους παραολυμπιακούς. Και έχει τόσο θάρρος, γιατί το νερό ήταν που παραλίγο να τον σκοτώσει, μα παρ' όλα αυτά διάλεξε το άθλημα του νερού, την κολύμβηση, και τελικά αποδείχτηκε σωτήριο γι' αυτόν. Κάποιος άλλος στη θέση του θα τα παρατούσε ή αν δεν τα παρατούσε δεν θα διάλεγε την κολύμβηση ως άθλημα, γιατί θα είχε άσχημες αναμνήσεις. Ο κ. Καπελλάκης είναι γενναίος και ειλικρινά του εύχομαι καλή τύχη με τους παραολυμπιακούς και να μας κάνει πάλι περήφανους και στο Λονδίνο.

Αθηνά Σταυρουλάκη

Κοιτώντας στα μάτια αυτόν τον άνθρωπο μπορούμε να δούμε εκτός από τον ίδιο, ζωές άλλων ανθρώπων με αναπηρία. Βλέποντας το χαμόγελο του, νιώθεις μέσα σου την πικρία του. Μας κοιτά και θυμάται ότι κι αυτός κάποτε καθόταν και άκουγε άλλους. Τώρα είναι καρφωμένος σε ένα καροτσάκι. Όμως, ο χαρακτήρας αυτού του ανθρώπου τον βοηθά να ξεπεράσει τον ρατσισμό, τις πεζότητες και να κοιτάζει μπροστά. Αυτός, λοιπόν, ο άνθρωπος μας επισκέφθηκε και με τον δικό του τρόπο μας μετέδωσε το μήνυμά του. Ποτέ να μην σταματάμε να προσπαθούμε και να δουλεύουμε.

Λίλιαν Πέππα

Δεν υπάρχουν λόγια για την εμπειρία που ζήσαμε με τον κ. Καπελλάκη. Μου έκανε εντύπωση η σωματική και ψυχική δύναμη που διαθέτει. Η συζήτηση αυτή που κάναμε μαζί του μου δίδαξε πολλά.

Λένα Δανδούτη

Ο κ. Καπελλάκης μας μίλησε για τη ζωή του, τα συναισθήματα του και τις εμπειρίες της ζωής του. Το να νικάς στους ολυμπιακούς αγώνες, να παίρνεις τρία μετάλλια, ένα χάλκινο, ένα ασημένιο και ένα χρυσό και πολλά περισσότερα είναι απερίγραπτες στιγμές για την ζωή οποιουδήποτε. Είναι τέτοια τα συναισθήματα, που δεν μπορείς να τα περιγράψεις με λόγια. Ο κ. Καπελλάκης είναι ένας ήρωας για τη χώρα μας και για τον κόσμο.

Αντώνης Κιρμαζακης

Πρώτη φορά βλέπω έναν ολυμπιονίκη μπροστά μου. Ένωσα ότι ζω κάτι απίθανο και φοβερό. Κατάλαβα κάτι παραπάνω για τους ανάπηρους.

Νίκος Ταβλαδωράκης

Ο Γιώργος Καπελλάκης είναι ένα υπόδειγμα για έναν άνθρωπο, επειδή ακόμα και μετά από αυτό το ατύχημα συνέχισε και έδωσε στην Ελλάδα τρία μετάλλια. Αυτό με κάνει να νιώθω ακόμα πιο δυνατός για να συνεχίσω την ζωή μου και να πραγματοποιήσω τα όνειρά μου.

Γιώργος Καζανάκης

Μετά από αυτή την συνάντηση πήρα ένα μεγάλο μάθημα. Πρέπει πάντα να σκεφτόμαστε πως υπάρχουν και μεγαλύτερες δυσκολίες στη ζωή απ' αυτές που ζούμε και να προσπαθούμε για το καλύτερο χωρίς να τα παρατάμε με την πρώτη δυσκολία που εμφανίζεται.

Ελπίδα Ζαμπετάκη

Πιστεύω ότι το σημερινό γεγονός που έγινε στο σχολείο μας ήταν το σημαντικότερο στα τόσα χρόνια που είμαι στο σχολείο. Αυτό με συγκίνησε πάρα πολύ, γιατί από εκεί που ο χρυσός παραολυμπιονίκης στεκότανε στα πόδια του, με μία άτυχη στιγμή βρέθηκε σ' ένα αναπηρικό καροτσάκι, όμως είχε την ψυχική δύναμη να κάνει αυτό που ήθελε και τώρα να είναι παγκόσμιος πρωταθλητής με όλη την χαρά και την περηφάνια που τον διακατέχει.

Στέλιος Μαθιουδάκης

Συγχαρητήρια!

Ως Ελληνίδα νιώθω υπερήφανη για τον πρωταθλητή Γιώργο Καπελλάκη. Θέλει δύναμη σωματική και ψυχική, για να καταφέρει να έχεις τόσο καλές επιδόσεις...

Εμμανουέλα Πεχονάκη

Μου άρεσει που υπάρχουν στον κόσμο ακόμα άνθρωποι σαν και εσάς, κ. Γιώργο Καπελλάκη. Δηλαδή με θέληση και τόσο πείσμα, γιατί για να φτάσει κανείς εδώ που είστε, χρειάζεται πολύ πείσμα και θέληση. Μου άρεσε ότι μετά το ατύχημα σας, αντί να κάτσετε σε ένα κρεβάτι και να χαλαμίζετε τη ζωή σας κλαίγοντας όλη μέρα, το βάλατε στόχο ότι θέλετε να ασχοληθείτε με την κολύμβηση. Λυπάμαι πραγματικά που πάθατε το ατύχημα. Γιατί αν δεν το είχατε πάθει, τώρα θα είχαμε ένα Φελπς στην Ελλάδα. Εγώ με τον πατέρα μου τον βλέπαμε τον αγώνα σας και φωνάζαμε από το σπίτι: «Πάμε Γιώργο, πάμε, νίκησες, τώρα θα νικήσεις!!!» Βλέπετε ήσασταν ο μόνος Έλληνας που πήρε χρυσό μετάλλιο στους αγώνες του Πεκίνου. Σας εύχομαι με όλη μου την ψυχή να μπορέσετε να ξαναπερπατήσετε και να πετύχετε τους στόχους σας. Ακόμα να πάρετε χρυσό στους αγώνες του Λονδίνου.

ΚΑΛΗ ΤΥΧΗ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ !!!!!

Μηνάς Ασλανίδης

Απ τις πιο συγκινητικές στιγμές που έχω ζήσει σ' αυτό το σχολείο ήταν η σημερινή μας συνάντηση με τον κ. Καπελλάκη. Ίσως κοινή λέξη και χρησιμοποιημένη σε αρκετές περιπτώσεις, η πλέον κατάλληλη όμως για να περιγράψει τη σημερινή μας εμπειρία. Ο άνθρωπος αυτός είναι καθηλωμένος τα τελευταία χρόνια σ' ένα αναπηρικό αμαξίδιο και όλη του η ζωή κινείται πάνω σ' αυτό. Παρ' όλα αυτά είναι πιο δυνατός και πιο ελεύθερος απ' όλους μας. Ελεύθερος να επιτύχει, παρά τα προβλήματα του, και μάλιστα σε παγκόσμιο επίπεδο. Είναι πιο δυνατός, γιατί έχει θέληση καθώς και στήριξη από τους γύρω του και αυτό τον κάνει να συνεχίσει την προσπάθεια. Ο Γιώργος Καπελλάκης έχει τα δυνατότερα και τα καλύτερα πόδια απ όλους μας.

Ευαγγελίνα Κιρμαζάκη

Σήμερα ήταν μία από τις πιο ένδοξες στιγμές της ιστορίας του σχολείου μας. Ο κ. Γιώργος Καπελλάκης μας έκανε την τιμή να μοιραστεί μαζί μας τη χαρά της εκπλήρωσης του στόχου του. Ξαφνικά, όλοι νιώσαμε ένα χρυσό μετάλλιο να κρέμεται από τον λαιμό μας, ακούγοντας με συγκίνηση τα λόγια του κρητικού πρωταθλητή. Ο Γιώργος Καπελλάκης είναι ένα πρόσωπο αθάνατο.

Ποτέ δεν θα πεθάνουν οι ένδοξες μνήμες της νίκης του.

Ανδρέας Αντωνιάκης

Σήμερα 28 - 11 - 2008 επισκέφθηκε το σχολείο μας ο χρυσός παραολυμπιονίκης του Πεκίνου, Γιώργος Καπελλάκης. Ένας άνθρωπος που με τη δύναμη της ψυχής του, παρά τις δυσκολίες που του επιφύλαξε η ζωή, κατάφερε να συνεχίσει και, μέσω του αθλητισμού, να ανέβει στο υψηλότερο σκαλί του βάθρου στο Πεκίνο αυτό το καλοκαίρι. Η επίσκεψή του ήταν διαφωτιστική, αφού το κουράγιο και το θάρρος του μας άνοιξαν τα μάτια της ψυχής μας. Μας κατέστησε ικανούς, να καταλάβουμε ότι οι άνθρωποι οι οποίοι αντιμετωπίζουν τέτοια προβλήματα ήταν στο παρελθόν όπως εμείς, δραστήριοι και ενεργητικοί. Ποτέ δεν ξέρουμε το μέλλον μας' έτσι, σε οποιαδήποτε δυσκολία, δεν πρέπει να εγκαταλείπουμε την ελπίδα, αφού αυτή μπορεί να μας βοηθήσει να ξεπεράσουμε κάθε εμπόδιο, όπως μας υπέδειξε και ο ίδιος με το παράδειγμα του. Ο χρόνος που αφιερώσαμε στη συζήτηση μαζί του ήταν ένα μάθημα ζωής. Το παράδειγμα του κ. Καπελλάκη θα μείνει πάντα χαραγμένο στη μνήμη μου ως αξιοτίμη πράξη ηρωισμού και γενναιοσύνης.

Αλεξάνδρα Ανδρουλιδάκη

Η σημερινή μέρα ήταν μία από τις καλύτερες της ζωής μου! Γνώρισα ένα σημερινό «ήρωα» της χώρας μας που μας τίμησε στους Παραολυμπιακούς Αγώνες του Πεκίνου του 2008, τον κ. Γιώργο Καπελλάκη. Μέσα μου ένιωθα έναν ατελείωτο ενθουσιασμό. Βλέποντας τον για πρώτη φορά, ένιωσα μία απεριγράπτη χαρά. Αυτά που έχει περάσει αυτός ο άνθρωπος με κάνουν να σκέφτομαι πόσο καλλιεργημένος και ώριμος είναι. Οι απαντήσεις του σε κάποιες ερωτήσεις σχετικές με το ατύχημά του μού φάνηκαν πολύ «σοφές». Μακάρι να είχα την ευκαιρία να τον γνώριζα καλύτερα με μία αποκλειστική συνέντευξη μόνο για μένα!

Ιριγένεια Χονδροζουμάκη

Σήμερα στο σχολείο μας ήρθε ο μεγάλος πρωταθλητής κ. Καπελλάκης. Η συνάντηση ήταν πάρα πολύ ωραία και συγκινητική. Πραγματικά είναι ένας ξεχωριστός άνθρωπος και μόνο από τις ερωτήσεις που του κάναμε μάθαμε πάρα πολλά. Οι απαντήσεις του στις ερωτήσεις μας μου φάνηκαν ενδιαφέρουσες και χρήσιμες. Πραγματικά αυτή η συνάντησή μας δίδαξε πολλά και μας γέμισε με αισιοδοξία.

Αμαλία Τζουανάκη

Από την επίσκεψη ... Παρα-Ολυμπιονίκη Γιώργου Καπελλάκη στο σχολείο μας

Πιστεύω πως η συζήτηση που κάναμε με τον κ. Καπελλάκη ήταν ένα μάθημα ζωής για όλους μας. Εμένα, προσωπικά, τα λόγια του με έβαλαν σε σκέψεις και με βοήθησαν στο να εκτιμήσω περισσότερο τα αγαθά που μου έχουν προσφερθεί. Ο άνθρωπος αυτός είναι πιο δυνατός από πέντε υγιείς και γι' αυτό τον σέβομαι και τον θαυμάζω. Η προσπάθεια είναι προμερή και την έθεσα ως παράδειγμα για τον εαυτό μου. Αξίζει να τον εκτιμούμε και να τον θεωρώ πρότυπο για τον καθένα από εμάς.

Αγνή Ορφανουδάκη

Αισθάνομαι, υπερβολικά τυχερός που είχα την ευκαιρία να γνωρίσω έναν τόσο μεγάλο αθλητή αλλά και μαχητή. Ο κ. Καπελλάκης είναι ένα ζωντανό παράδειγμα για τον κάθε άνθρωπο, ότι η μεγαλύτερη δύναμη του ανθρώπου είναι η θέληση. Αυτός ο άνθρωπος πιστεύω ότι είναι περισσότερο ήρωας παρά πρωταθλητής. Αυτό που θαυμάζω σε αυτόν πιο πολύ, είναι η δύναμη της θέλησης του να πει όχι στο να κλειστεί μέσα και να «κλαίει την μοίρα του» αλλά να καταφέρει κάτι τόσο μεγάλο, έτσι ώστε να δείξει όχι μόνο ότι δεν υστερεί σε σχέση με οποιονδήποτε συνηθισμένο άνθρωπο, αλλά υπερταρεί σε θέληση και αποφασιστικότητα.

Στέλιος Κολομβάκης

Πολλές φορές στενοχωριόμουν, όταν έχανα κάτι ή όταν δεν μπορούσα να πραγματοποιήσω κάτι. Ωστόσο, ο αθλητής και ολυμπιονίκης κ. Καπελλάκης έχασε τόσα κι όμως προχώρησε! Είναι το ζωντανό παράδειγμα της ελπίδας, της δύναμης και του θάρρους και κατάφερε να ανέβει στο πρώτο βήθρο στους Παραολυμπιακούς Αγώνες, αλλά και στις καρδιές μας. Ανήκει στους λίγους ανθρώπους που έχουν δύναμη και πείσμα. Του αξίζει ένα δυνατό μπράβο!

Μάνος Ορφανουδάκης

... Αυτό που έμαθα από αυτόν είναι ότι όταν θέλεις κάτι πάρα πολύ με την επιμονή σου, την πίστη στον εαυτό σου, την δύναμη που έχεις για να αντιμετωπίσεις κάθε εμπόδιο, καθώς και με λίγη προσπάθεια για να γίνεις καλύτερος, πάντα πετυχαίνεις αυτό που θέλεις. Αυτός ο άνθρωπος πιστεύω ότι κρύβει πολλή δύναμη μέσα του και κοιτώντας του στα μάτια βλέπεις αισιοδοξία και παίρνεις δύναμη για τη ζωή σου.

Κωνσταντίνα Κόνδρου

Ο άντρας βάδιζε για ώρα στους κρύους δρόμους, δίχως να τον εμποδίζει το ψιλόβροχο που έπεφτε. Έστριψε σε ένα στενό, και στο τέρμα του βρέθηκε στην κεντρική πλατεία της πόλης, που, παρά τον ενοχλητικό καιρό, ήταν γεμάτη κόσμο. Ο άντρας προχώρησε μέσα απ' την κοσμοπλημμύρα και έφτασε στην άκρη της πλατείας. Ένα μικρό μαγαζί, χτισμένο στη γωνία μιας παρόδου, μόλις τώρα έκλεινε.

Το συγκεκριμένο μαγαζί είχε παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στα κοσμοϊστορικά γεγονότα του προηγούμενου αιώνα, όταν είχε χρησιμοποιηθεί ως αρχηγείο των επαναστατών, ενάντια στο βάνουσο καθεστώς της Ροντέφ, όπως αποκαλούνταν η παντοδύναμη πλέον κυβέρνηση της Νέας Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας που ιδρύθηκε το 2084 μετά Χριστόν, τριακόσια χρόνια πριν. Τριάντα χρόνια μετά την πρώτη προσπάθεια ανατροπής της, το 2354 μ.Χ. ο Φόβος είχε αποφασίσει πως είχε ωριμάσει ο καιρός για μια δεύτερη.

Ο άντρας με το παλτό και το ασορτί καπέλο στάθηκε μπροστά στον μαγαζάτορα και τον κοίταζε. Ήταν ένας κοντός φαλακρός άντρας, με κομψά ρούχα, με μια ανήσυχη έκφραση στο παχουλό του πρόσωπο. Γύρισε και τον κοίταξε.

-«Παρακαλώ κύριε;»

-«Κλείνετε;»

-«Ναι» Έμεινε για μια στιγμή σκεφτικός. «Ωστόσο, αν θέλετε, μπορώ να κάνω μια παράταση του ωραρίου μου.»

-«Ναι, ευχαριστώ, γιατί επείγει.»

-«Έχετε κάποια επέτειο;»

-«Ναι, και είναι κρίμα να πεθάνω νέος, αν εμφανιστώ χωρίς δώρο.»

Ο κοσμηματοπώλης γέλασε κι άνοιξε ξανά την πόρτα. Ο άντρας με το παλτό μπήκε μέσα και κατευθύνθηκε προς μια γυάλινη προθήκη. Το μαγαζί είχε ορθογώνιο σχήμα και βρισκόταν στην άκρη του δρόμου, δίπλα στη μεγάλη λεωφόρο που οδηγούσε στη γέφυρα η οποία ένωνε τα δύο μέρη της πόλης, χωρισμένα καθώς ήταν από τον ποταμό Δούναβη. Τα πίσω παράθυρα του κοσμηματοπωλείου έβλεπαν στο ποτάμι. Άρκούσε κάποιος να ανοίξει το τζάμι για να δει από κάτω του, σε απόσταση τριάντα μέτρων, την επιφάνεια του νερού.

-«Θα πάτε στο χορό που διοργανώνει ο κυβερνήτης της πολιτείας;» ρώτησε ο καταστηματάρχης.

-«Θα είναι το πιο κοσμικό γεγονός της χρονιάς, αν δεν κάνω λάθος. Αλλά φοβάμαι πως δε θα πάω. Ούτε κι εσείς φαντάζομαι.»

Ο καταστηματάρχης σήκωσε το κεφάλι από τα χαρτιά που μελετούσε.

-«Όχι, σχεδίαζα να...»

Η φράση του κόπηκε στη μέση. Στον καθρέφτη απέναντι από τον πελάτη του έβλεπε τον εαυτό του παγωμένο. Και κάτω από την αντανάκλαση του καπέλου του άντρα...

Ο Φόβος πέταξε το καπέλο του και γύρισε να κοιτάζει τον καταστηματάρχη. Ο χλωμός άντρας τον σημάδευε με ένα πρωτόγονο περίστροφο του 22^{ου} αιώνα. Όχι ότι δεν μπορούσε να σκοτώσει, αλλά όχι αυτόν.

-«Ποιος είσαι;» φώναζε ο άντρας πίσω απ' τον πάγκο, καρφώνοντας τα μάτια του στο πρόσωπο του αντιπάλου του. Ήταν καλυμμένο με ένα μαύρο ύφασμα, που δεν άφηνε κανένα χαρακτηριστικό να φαίνεται, μονάχα τη

γωνία της μύτης και το πιγούν, ταυτόχρονα όμως αγκάλιαζε και όλο το κρανίο, σαν να επρόκειτο για κομμάτι του σώματός του.

Ο άντρας πέταξε και το παλτό του.

Αποδείχτηκε πως το μαύρο υλικό κάλυπτε κάθε εκατοστό του κορμιού του, αφήνοντας να διαγράφονται ολοκάθαρα οι καλογυμνασμένοι μύες του. Το πιο ανησυχητικό σε όλη την εικόνα του όμως ήταν ένα ζευγάρι μαύρα φτερά, φιντωμένα ακριβώς κάτω από τους ώμους.

-«Είμαι ο Φόβος. Εσύ όμως Βερχόφεν, ποιος είσαι άραγε;»

Χιλιάδες σκέψεις κατέκλυσαν το μυαλό του ιδρωμένου άντρα.

-*Ξέρα*, σκέφτηκε. *Ξέρα το αληθινό επίθετό μου, και ποιος ξέρει π άλλο.*

Έντρομος, τράβηξε τη σκανδάλη. Ο ξερός κρότος του όλου γέμισε το μικρό χώρο. Ο Φόβος άρχισε να περπατά προς το μέρος του. Αλώβητος. Η σφαίρα τον είχε χτυπήσει όμως ήταν σίγουρο! Ο Βερχόφεν όπλιζε τον κόκκορα και τραβούσε τη σκανδάλη πανικόβλητος. Οι σφαίρες χτυπούσαν πάνω στον άντρα, ξανά και ξανά, και εξοστρακίζονταν, χωρίς να τον σταματούν. Το πιστόλι άδειασε, γλίστρησε στο πλάι.

Ο Φόβος άρπαξε τον κοντόχοντρο άντρα και τον κόλλησε στον τοίχο. Εβγαλε μια φωτογραφία και του την έδειξε.

-«Πωλ Βερχόφεν, 43 ετών, κάτοχος διπλώματος Νομικής, με δύο παιδιά, παντρεμένος με την Έλεν Βανς, σωστά;»

Ο Πωλ, ιδρωμένος έγνεψε καταφατικά, τρέμοντας.

-«Τι ξέρεις για τη σφαγή του εξεγερμένου κόσμου στο Βερολίνο, πριν είκοσι χρόνια;»

Ο άντρας ξεροκατάπιε.

-«Τίποτα, τίποτα!» έκραξε. «Άσε με ήσυχο!»

-«Ήσουν με τους σαράντα στρατιώτες που σκότωσαν διακοσίους άοπλους πολίτες στην εκκλησία του Αγίου Μιχαήλ; Μην το αρνέσαι Βερχόφεν, ξέρω ότι ήσουν!»

-«Α... Αναγκαστήκαμε να το κάνουμε. Οι διοικητές μας μας έλεγαν, ότι αν δεν τους σκοτώναμε, οι πολίτες θα έπαφναν όπλα και θα μας σκότωναν εκείνοι! Ε... Είχαν παρεκτραπεί!»

-«Γυναίκες και παιδιά;!» βρυχήθηκε ο Φόβος. «Είχατε περιθώριο να μην υπακούσετε, γιατί δεν το κάνατε; Περ μου, που να πάρει γιατί;»

Ξαφνικά, το μίσος του Βερχόφεν, το θηριώδες ανθρώπινο μίσος, εκείνο που τον είχε ωθήσει να τραβήξει τη σκανδάλη, ξανά και ξανά εκείνη τη νύχτα στο Βερολίνο, ξέσπασε.

Η ΠΤΩΣΗ

Διήγημα
του Δημήτρη Μακράκη, β2

-«Και λοιπόν; Το κάναμε, ναι, και το θέλαμε! Δεν ήταν παρά μερικοί πεινασμένοι, δεν ήξεραν την κοινωνική τους θέση! Σκουπίδια ήταν όλοι τους, μα τους δώσαμε ένα μάθημα! Αλλά εσύ να τι σε νοιάζει; Μήπως έχασες κανένα δικό σου εκεί; Ε, καμιά κοπελίτσα έχασες, μήπως;» Ο Βερχόφεν γέλασε κοροϊδευτικά, χαιρέκακα. Και τότε ο Φόβος ξέσπασε.

«ΕΧΑΣΑ!» ούρλιαζε. Σήκωσε το χέρι του και άρπαξε τον Βερχόφεν. Τον πέταξε με δύναμη στο ξύλινο πάτωμα. Στάθηκε από πάνω του. Ο Πωλ πρόλαβε να τον δει να σφίγγει τις γραθιές του με λύσσα, και μια αστραπιαία φλόγα να πετάγεται από τους καρπούς του.

Την αμέσως επόμενη στιγμή, η έκρηξη συντάραξε το μικρό κατάστημα και φλόγες τώλιζαν τον μαγαζάτορα. Εκείνος ούρλιαζε στην επαφή με τη φωτιά, η οποία απλώθηκε καταπίνοντας τη διακόσμηση του καταστήματος, τους πίνακες, τις προθήκες με τα κοσμήματα. Άνοιξε τα μάτια. Ο Φόβος στεκόταν από πάνω του, όμοιος με Άγγελο Εξολοθρευτή, ακλόνητος μέσα στην πύρινη λαίλαπα, χωρίς να καίγεται. Άπλωσε το χέρι του με τα μακριά μονοκόμματα νύχια, καλυμμένο κι αυτό με το μαύρο υλικό, και ανασήκωσε τον Βερχόφεν.

-«Τι έγιναν οι υπόλοιποι τριάντα εννιά;» ρώτησε ο Πωλ.

-«Είναι νεκροί. Εσύ είσαι ο τελευταίος κρίκος της αλυσίδας του παρελθόντος.»

-«Και μετά;»

-«Και μετά,» ο Φόβος έσκυψε μπροστά και ψιθύρισε: «θα καταστρέψω τη στυγνή ολιγαρχία σας.»

Τα μάτια του κοσμηματοπώλη, συγκλονισμένα από την ξαφνική αποκάλυψη του τρομερού παρελθόντος του, δεν πρόλαβαν καν να γουρλώσουν. Νιώθοντας ακόμα λες και ήταν γυμνός στο φως ενός προβολέα, πρόλαβε μονάχα να σκεφτεί τα λόγια του Φόβου, σαν να του τα ούρλιαζε μέσα στο κεφάλι του:

Γυναίκες και παιδιά! Ήχασε περιθώριο... Δεν το κάνατε! Γιατί; Ήχασα! Ναι!

Για πρώτη φορά στη ζωή του, ο Πωλ Βερχόφεν ήθελε να γυρίσει πίσω, να αλλάξει τα παρελθόν.

Τι έκανα;

Την επόμενη στιγμή ένωσε το ατσάλινο χέρι του Φόβου να τον στριφογυρίζει και να τον πετάει με δύναμη πάνω στο ξύλινο κούφωμα του παραθύρου. Γυαλί, ξύλο, μέταλλο έσπασαν και ο Πωλ Βερχόφεν βρέθηκε σε ελεύθερη πτώση, παράλληλα στον τοιμενένιο τοίχο, τα δοκάρια και τα στηρίγματα στη γέφυρα του Αγίου Ανδρέα.

Τι έκανα;

Ο Φόβος κοίταζε την ταραγμένη επιφάνεια του νερού, στο σημείο που το χτύπησε ο άντρας. Ύστερα, άνοιξε τα φτερά του και πήδηξε. Πετώντας στο σκοτάδι της νύχτας, μακριά από τα φώτα της πόλης, μπόρεσε να σκουπίσει ένα δάκρυ που κινδύνευε να πέσει στο ποτάμι, πάνω από το οποίο γλιστρούσε.

Δημήτρης Μακράκης, β2

Αναμνή- σεις

*Από μία πρώην μαθήτριά του Παγκρητίου
και τωρινή μαθήτριά
του Αρσακείου Θεσσαλονίκης.*

... Μικρές και επιφανειακά ασήμαντες στιγμούλες της ζωής μας, που αποτυπώνονται στο μυαλό και την καρδιά μας και δεν λένε να φύγουν από εκεί... Πράγματα μεγαλειώδη όπως μια συναυλία, η στιγμή που κάποιος παίρνει προαγωγή, όταν γίνεται πατέρας, όταν μπαίνει ένα σημαντικό γκολ... Πράγματα καθημερινά ... όπως μια οικογένεια που κάθεται στο τραπέζι ή μια συνηθισμένη στιγμή με το μπαμπά ή τη μαμά μας, μια στιγμή στο σχολείο... Λόγια, όπως κάτι που μας είπε η γιαγιά, μια συμβουλή του φίλου μας, λόγια του καθηγητή μας σε ένα μάθημα... Ίσως οι αναμνήσεις μας να είναι χρέος... Από εμάς ... στον εαυτό μας... Δεν αφήνουμε τους εαυτούς μας να ξεχάσουμε λόγια που ίσως να μας βοηθήσουν στο μέλλον, να ξεχάσουμε άσχημες καταστάσεις, έτσι ώστε να τις αποφύγουμε και να μην πληγωθούμε ξανά...

Πρόσωπα ... γιατί οι άνθρωποι, αν και υπερεκτιμημένοι, κατά τη γνώμη μου, παραμένουν σημαντικοί... Δεν έχει σημασία πόσο μακριά είσαι από κάποιον... Το να είναι κάποιος κοντά σου, δίπλα σου, να τον ακουμπάς και να τον βλέπεις... Είναι απλά ... σωματικό... λίγο... πρόσκαιρο... Το θέμα είναι πόσο κοντά είναι στη καρδιά σου... Να νιώθεις το πνεύμα του... να τον νιώθεις ... και αφού τον θυμάσαι ... και αφού τον θυμάσαι, τον αγαπάς ... και όσο πιο πολύ τον αγαπάς ξέροντας πως είστε μακριά, πονάς... Πολλές φορές χρειαζόμαστε χώρο... Χρειαζόμαστε χρόνο... για να δούμε πόσο καινοί είμαστε να αγαπήσουμε τον άλλο όντας μακριά του... Εκείνες τις φορές όμως που δεν έχεις άλλη επιλογή, σε αναγκάζουν να φύγεις, η λύση είναι μία: Δίνεις σε όλους αυτούς που αφήσες ένα κομματάκι από την καρδιά σου, τους αφήνεις εκεί και προχωράς παρακάτω... Δεν τους ξεχνάς... Απλά πονάς κάθε φορά που τους φέρνεις πάλι στην επιφάνεια... Όχι, όχι... σίγουρα δεν τους ξεχνάς... Απλώς τους χρωστάς... Γιατί γνωρίζεις πως όχι μόνο πονάνε, επειδή τους αφήσες ... αλλά και επειδή ξέρουν πονάς για αυτούς άλλη μια φορά...

Μη φοβάστε να πάτε μακριά από αυτούς που αγαπάτε αν πρέπει... Γιατί της καρδιάς το μακριά, έχει διαφορά... και αυτό, κανείς δεν πρόκειται να αναγκάσει να το δεχτείτε ... ποτέ...

Αφιερωμένο στον αγαπημένο μου κ. Νεονάκη και στο σχολείο της καρδιάς μου, το Παγκρητίο.